

РЕШЕНИЕ

№ 3967

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2096** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП – С. против решение от 02.01.2013 г. постановено по НАХД № 4254/2012 г., Софийски районен съд, 15 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 2203-0162 от 21.12.2011 г. на зам. директора на ТД на НАП - С..

Касаторът твърди, че оспореното съдебно решение е постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Счита, че СРС кредитирайки единствено доказателствата предоставени от процесуалния представител на жалбоподателя, е нарушил правилата за оценка и проверка на доказателствения материал.

Иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], редовно призован, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна по съображенията подробно изложени в отговора към нея.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неправилност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде отменено.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от

АПК, поради което е процесуално допустима.

След проверка на атакувания съдебен акт, съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било Наказателно постановление № 2203-0162 от 21.12.2011 г. на зам. директора на ТД на НАП – [населено място], с което на – [фирма], на основание чл. 53 във вр. с чл. 27/83/ и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН и чл. 3, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 5, ал. 1 от Закон за ограничаване на плащанията в брой е наложена „имуществена санкция” в размер на 23 352,61 лв. /двадесет и три хиляди триста петдесет и два лева и шестдесет и една стотинки/ за извършено нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОПБ.

Настоящият съдебен състав намира, че фактическата обстановка е установена правилно от въззивния съд и кореспондира със събраните по делото доказателства. Въз основа на тях, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

За да отмени наложеното административно наказание, СРС е приел, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление, са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. В АУАН и НП липсва посочване на датата на извършване на нарушението (чл. 42, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН). В НП е посочено, че нарушението е констатирано в хода на извършена проверка, възложена с резолюция „№ 1133162 от 10.06.2011 г.” на 20.06.2011 г. Остава напълно неизяснен въпроса на тази дата освен откриване на нарушението, същото осъществено ли е като факт от действителността и коя е датата, на която се твърди да е реализирано твърдяното нарушение с оглед посочените в АУАН И НП други две дати – на издаване на фактура № 5/01.04.2008 г. или на датата на издаване на кредитното известие № 41/07.03.2011 г.

СРС е прав като казва, че ако се приеме, че нарушението е извършено на една от горепосочените дати, то изобщо не следва да се говори за извършено нарушение, попадащо в обхвата на ЗОПБ, тъй като той е действал едва след м. февруари 2011 г. В случая, АНО е наложил имуществена санкция за нарушение на разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОПБ, плащанията на територията на страната се извършват само, чрез превод или внасяне на платежна сметка, когато са на стойност под 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща част от престация по договор, чиято стойност е равна или надвишава 15 000 лв. Съгласно т. I от Указание № УК – 3/04.04.2011 г. относно прилагането на ЗОПБ, цитираният нормативен акт се отнася единствено до плащанията, които не се извършват на територията на страната, независимо кой ги извършва, не попадат в териториалния обхват на закона.

СРС правилно е приел, за неоснователно разсъждението, че след като кредитното

известие е съставено на територията на страната, деянието е съставомерно по чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОПБ.

Посочвайки единствено датите на които са изпращани призовките и тези на, които представител на [фирма] – [населено място] е следвало да яви в Дирекция „Инспекция по труда С. област” – [населено място], без да се конкретизира кой е точния момент, в който е осъществено противозаконното пречене, е довело до ограничаване правото на защита на едноличния търговец.

Настоящата касационна инстанция напълно споделя изводите на СРС относно нарушението на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, тъй като нито актосъставителят нито наказващия орган са описали нарушението и обстоятелствата при, които е извършено. От изложените факти не става ясно дали противозаконното пречене се изразява в неявяване пред съответния орган или в непредставяне на изисканите документи.

Неспазването на цитираните разпоредби е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН /чл. 42, т. 3 от ЗАНН/, така и на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН/. Този реквизит е съществен, тъй като е определящ по отношение на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН и давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Датата на извършване също така е индивидуализиращ белег на нарушението. Следователно, липсата на дата в съдържанието на АУАН и наказателното постановление е съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

Предвид горното като е отменил НП СРС е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила по реда на касационния контрол.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С. – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.01.2013 г. на Софийски районен съд, 15 ти състав, постановено по НАХД № 4254/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: